

AD CARDINALITIAM

QVÆSTIO MEDICA MATVTINIS DISPVATIONIBVS EXAMINANDA IN SCHOLIS MEDICORVM, DIE IOVIS XIII.

480

Martij, Magistro Ioanne de Renou Doctore Medico moderatore.

An pleuritidi non ante septimum purgatio?

VITÆ & mortis idem opifex, rex & tyrannus idem, calor natiuus, cui mille foris occurrantes iniuriæ, mille domi fauientes furæ bellum indicunt. Vbi frequens pugna, rara vel Cadmea victoria. Illinc affectuum contra naturam seges, hinc senectus fati vehiculum. Vt autem *ἡ πλειυριτις ἐστὶν ἐξ ἀφύλης* vim & efficaciam, sic morborum insultus declinare nulli concessum. Cuique celo, solo, tempestati, ætati, sexui, temperamento, vitæ generi sua mala sunt, magno aut nullo discrimine in hominum perneciem graflantia. Inde celeberris morborum distributio in Endemios, Epidemios & Sporadicos. Omnium *ἡ πλειυριτις* vna cademque Pleuritis systrophica lateris inflammatio, *ἡ πλειυριτις* non contingens, densis & exercitatis corporibus, grauidis item ac senibus funesta, cui nonnihil quidem partis suscipientis infirmitas tribuit, cætera bilis ac pituitæ feritas & orgasmus.

A hoc fonte rheuma duplex, τὸ ὀσμυρὸν καὶ τὸ σπυγερὸν, fomes ac parens pleuritidis, cuius varia & multiplex idea, pro variâ *ἡ πλειυριτις* naturâ & statu. Adhuc tamen necessariò febris acutorum (in quibus dubiæ mortis aut vitæ prædictiones) comes in diuidua, *ἡ πλειυριτις* corporis ἐλαττωτικὴ obsidens, in simplici & solitario calore, speciè à naturali diuerso, essentiam collo cans; aculei modo lancinans dolor non deprauati sensus symptoma, pulsus durus, non rarò *σπυγερὸς*, facilis in afflictam partem decubitus, tussis non vniufmodi, spirandi summa diffcultas. Omne quidem tulisse punctum perhibetur, qui morbi speciem Larè que istac signorum seorsum nihil agentium syndrome deprehendit: magna tamen laus in prognosi & therapia non errare. Et licet apparentibus pepalsmi indicij, vt in declinatione morbi, præter Medici spem & expectationem mors accidat, quia tamen *ἡ πλειυριτις* πάντως πάντοτε ἐκπίπτει, exspuito, quod est genuinum pleuritidis *ἡ πλειυριτις* & vrinis, pulsus Hippocrati notissimo certioribus, naturæ virtus innotescet.

S I quid *ἀσθμα* æger spuit, dolor sedatur, si flauum sputo exactè permixtum est, si facilis & tempestiua procedit anacatharsis, si lingua bile suffusa, vrinæ coctionis non fugacis, euania, interrupta, sed *ἡ πλειυριτις* participes vsuntur, citâ crisi & securo valetudo portenditur, nocturne tum quoduis remediòrû genus. Contra sicca pleuritis, spui cruditas aut tarditas, quiescens in biliosa & difficili spuitione lateris dolor, spui dulcedo, succedanea doloris acuti grauitas, phrenitis, alui profluuiû, orthopnoea, facies & oculi rubore saturati, maculæ aut papulæ per thoracem efflorescentes, dorsi & scapularû *ἡ πλειυριτις* sinistri sunt ominis. Mortem enim mox adfuturâ prælagiunt ex materie propagatione in alias partes, sepe in adiacentes; vnde medium quid *ἡ πλειυριτις* empyema horribus frequens, & peripneumonia in pleuritidem non mutabilis. Interdum pleuritis *ἡ πλειυριτις* suo pte genio lethalis, salutis spem pollicetur, quando mirabili naturæ victoriâ spasmata sunt per transiitum phymatis pleuriticæ intus foras.

R ARA non sunt artis, serum à naturâ auxilium expectatur. Prehendat Medicus bene agendi *ἡ πλειυριτις*, & malorum Lernam maturè adhibitis remediòrum flammis euincat; in quibus seriò circumspectum esse oportet. Nam cum omnis medendi indicatio à causâ morbi, quæ sui ablationem indigitat, defumatur, vacuantibus solis curatio pleuritidis absolucnda. Imò neglectâ tussi, dyspnœâ, febre merè symptomaticâ, cordis palmo, qui non rarò superuenit, syrups, iulapîs, apozematis, electuariis bechicis, vt iricos & tragacanthi, cardiacis maioris pretii quàm virtutis facile carebimus. Strenuè autem vacuant phlebotomia & catharsis, magno ab inuicem delectus & periculi spatîo discrepantes. Expectationem, naturæ non artis opus, arbitri vitæ calor *ἡ πλειυριτις* præstabit. Morbis omnibus magnæ euacuationes, singulis tamen singulæ magis aut minis. Vix enim adducor vt credam morbum esse, qui ambas ex equo desideret.

N PLEURITIDE, si dolor ad iugulum, febrile incendium, maior in dies spirandi noxa *ἡ πλειυριτις* clamitant, præstò aderit venæ sectio periculosè laborantium salus, alacritatis parens, caloris ventilatio, obstructionum, inflammationum, febrium omnium, paralyseos, apoplexiæ, *ἡ πλειυριτις*, conuulsionis, syncopes & repentinæ mortis præclara domitrix; quæ, nullâ ortus aut occasus siderum ductâ ratione, è directò celebrata, per idè latius simul & semel reuellet, deriuabit, vacuabit. Interim victus legem præscribemus cuius pleuritidi perneccesariam, *ἡ πλειυριτις* quas bonitatis dotes inter omnia *ἡ πλειυριτις* cocti ad crepaturam hordei succus obtinet. Vbi verò hypochondrii dolor & borborismus naturæ vtcunque ad intestina viam affectantis *ἡ πλειυριτις* ostentat, abs renon esset, veratro nigro & peplo, quæ simul mixta *ἡ πλειυριτις* sunt, ventrem mollire. Sed laret sepe in efficaci remedio periculum: fatius est septimi iudicium expectare, & furentem ferocientemque materiam crebro clysmatum vsu & phlebotomiâ compescere. Post septimum, nec ocyus, sedatâ anacatharsi, cui plurimùm nocet purgatio, morbi reliquias & partium inferiorum colluuiem blando medicamine, vt cassiâ, foliis orientalibus, electuario lenicui, catholice elucemus.

Ergo pleuritidi non ante septimum purgatio.

Asserebat Lutetiæ MICHAEL DE LA VIGNE Vernonæus. A. R. H. 1614.

